

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Floremundi Raemundi V. Cl. Olim Consiliarii Regis
Galliarvm Ex Calviniano Catholici Synopsis Omnium hujus
temporis Controversiarum tam inter Lutheranos,
Calvinistas quam alios plurimos. Sive Historia ...**

Raemond, Florimond de

Coloniae Agrippinae, 1655

V. Lutherus nullum vmquam fecit miraculum: facere vero conantem
quomodo diabolus tractarit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10880

Et, & populo à Romana seruitute liberato, eosdem Euangelij quoque seruitutem detestare, nec quidquam credere uelle quam quod ipsis uideatur. Loquitur uero de VVitebergenfibus & Lipfenfibus, qui magistri sui Lutheri nomen & memoriam non multo post ipsius mortem detestari cœperunt, appellantes eum, *Philauton, Philonicon, Eristicum, Hyperbolicum, Polypragmona, Stoicum, durum, capitosum, animarum & conscientiarum tyrannum*. Sed titulos hos & elogia Luthero, & ridicula Lutheri uaticinia quæ ipse Satan indices edit & optat, alijs relinquamus: & quæ de Luthero dicenda restant persequamur.

IV. Quanta in hoc homine arrogantia fuerit, vix scis, crederet posteritas, nisi tot ea æternis consignata esset monumentis. Maiorem certe in nemine unquam fuisse, certum est. Nam proculcata omni Christianæ religionis antiquitate, cuius ille perpetuus fuit Aristarchus & censor, nihil frequentius in ore habebat, (y) quam se ad hoc diuinitus missum, ut ueram Legem Mundo daret. Doctrinam suam ipsum esse Euangelium, de quo Christus ipse in extremo iudicio daturus sibi sit testimonium, quod è cælo illud accepit. Iudicium suum Dei esse iudicium. Qui suis dijs sese opposuerit, in eum æternis flammis Deum vindicaturum esse. A Deo se electum, qui Pontificem Romanum è throno suo deturbet. Interea dum dormiat, aut cum Melanchthone & Amidorsio VViteberga cereuisiam bibat, magis se Papatus incommodasse quam omnes Casares & reges qui unquam fuerint. Se super Leone ambulaturum, & pedibus suis serpentes concalcaturum. Quod à se uiuo captum sit, post mortem completum iri. De se s. illum Ioannem Hussium, quum in vinculis esset Constantia, ita uaticinatum: A Papistis iam auferem assari (Hus enim Bohemica lingua auferem significat) at post centum annos Cygni cantionem audituros. (z) Sic ardelio in libello quem contra Augustinam fecit Decretum, paratragediatur: cui si credimus, huic uni soli monacho Spiritus S. ea mysteria quæ Ecclesiam & tot tantosque Orientis & Occidentis Doctores celauit, aperuit & reuelauit. Sed hoc idem dixerat Muncerus, idem dixerat David Geotgius, & alij eius temporis hæretici & hæresarchæ. Et sicut olim nescio quis Grammaticus gloriatus est, litteras secum natas, & secum quoque interituras: sic Lutherus sibi uni doctrinam, eruditionem & scientiam arrogabat: adeoq; titulum hunc à diabolo sibi tributum ait. (a) Ad suam usq; ætatem omnia plena fuisse ignorantia. Credas huic quasi alteri

Moyfi, ineffabile illud Adonai nomen reuelatum, neque ad tertium usque cælum solum hunc Paulum eleuatum, sed in incima cælorum sacraria & adyta perductum, ut abditissima illic diuinitatis mysteria timaretur; & uelut alter Prometheus; cœlestem illum igoem vulgo in terram ad homines deferret. Audi quibus uerbis Germaniam inclamet. (b) *Aperi oculos, inquit, misera Germania. Ego, ego sum, qui cœleste lumen ad te adfero. Euangelium meum clarius est & euidentius, quam Apostolorum tempore unquam fuit. Miseri Germani! Antequam uos ego docui, quid ueritas esset nesciistis. In libro uero quem de Pontificis & Episcoporum scripsit statu, aperte ait, Euangelistam se esse à Deo missum, ad Mundi salutem. Quicumque sibi non obtemperauerit, Iesum Christum contemnere. In more etiam habuit, ut litteris quas mediocri conditionis hominibus scribebat, nomen suum hoc modo subsignaret, M. Lutherus Euangelista VVitebergenfis (unde etiam discipuli ipsius Euangelici appellari uolunt) nunquam uero: *Propheta Germania: Simonis magi exemplo, qui seipsum Dei altissimi Virtutem appellauit. Sic Manes libri sui frõtispcio titulu hunc præfixit, Epistola Fundamenti, superbis illis titulus usus, Maues Iesu Christi Apostolus, Patrius providentia. Sic Monranus seipsum Paracletum nominauit: sic Valentiiani Gnostici, id est, scientes dici uoluerunt, ut Clemens Alexandrinus testatur. Luthero idem mihi accidisse uidetur, quod Vincentius noster Leribensis (nostrum appello, quia Gallus fuit) Origeni accidisse dicit: quem arrogantia sic dedis præcipitem, ut numquam postea resurgere potuerit. Dū enim magnus ille uir Dei gratia insolenter abutitur, dum plus sibi tribuit quam humana patitur imbecillitas, dum Catholica religionis simplicitatem contemnit, dum plus se sciro quam ceteros omnes existimat, dum posthabitis Ecclesiasticis traditionibus, loca quadam S. Scriptura nouo modo interpretatur, seipsum perdidit, & Ecclesia magnum scandalum conciliauit.**

V. sed ô mirabiliorem in Luthero cæcitatem! Quis credat hominem hunc, omni Dei & Ecclesia deftitutum testimonio, titulum hunc acquirere potuisse, ut *Germania Apostolus*, diceretur & crederetur? qui nec uiuus nec mortuus ullum fecit miraculum, quo doctrinæ suæ ueritatem confirmaret?

Ll 3

Hoc

y in 500. art. 3. z Ad fals. d. h. stat. Eccles. in resol. Teuton. cont. Rep. Angl. In serm. ter. 2. post inuocauit. Luth: contra Imperiale Edictum a Lib. de Missa Anglari. b In 500. art. art. 355. Tom. 6. fol. 168. Lib. de schol. erigend.

Hoc Caluinista Heidelbergenses eidem in libro quem contra concordia Formulamediderunt. exprobrant. Quum enim Anno M D XLV. paulo antequam obitum e Misiona quaedam puella daemona et curanda adduceretur ut immundus spiritus a se uidiore eijceretur, importune compulsus demum, in lacriario Ecclesiae aggressus est primum ultimumque signorum suorum, siquidem alijs uerbis alijsque exorcismis, quam qui a Sancta praescripti sunt Ecclesia uis; a diabolo arreptus atque ira tractatus fuit, ut nisi quidam prope auxilio accurrissent, de uita ipsius actum foret, cum igitur per fores mirabilis hic exorcista erumpere tentaret, eaque ita a Dæmone constricta tenerentur, ut nec foris clauē, nec intus nisi a limine suo auelli possēt, & per fenestras exitum clatri ferrei negarent, demum securi per fenestram iniecta, Staphylus, praesens & ad fidem Catholicā postea reuersus ostium confregit, & exorcizato Luthero uiam patefecit. Ita tum discipulus, qui praesens huic Mimo interfuit, ad longum hanc historiam recenset, graphice quum magistri tum suum ipsius pauorem describens. Et sane mirum erat imperitum huic daemona macta uideri circumcurstantem tantoque pauore consternatum, ut parturiret, quae toties ore & calamo in alios liberaliter iactarat. Hinc illa melancholia, quae eum adegit, ut in indignatione spiritus sui Vitteberga, uultus declinans, abiret. Sed puridam hanc historiam omittamus: quam qui uolet, integram legere poterit apud Staphylum, (Lindanum (c) Bredembachium, (d) Thyraum, (e) & alios.

Quantum uero Lutherus sibi tribuerit, quam superbe ceteros omnes contempserit, inde etiam patet, quod dicere non erubuit: *Qua haecenus credidisset Ecclesia a Satana profecta esse; qua uero ipse docent. Spiritum Sanctum habere auctorem. Omnes eacutiisse, uno se excepto. Sibi datum esse Dei spiritum, quo omnes iudicare possit; at se a nemine iudicari posse.* Quid multis, Nolo, inquit, iudicium, sed uolo obsequium. Sic Propheta hic loquitur. Sed qualis Propheta? Propheta quidem sine miraculis, sine quorum testimonio, Irenæo teste, nullius umquam missionem Ecclesia accepit. Quod si olim Propheta illi nullum aliud testimonium habuissent quo probare potuissent se a Deo missos fuisse, quam suam ipsorum uocem, nemo sane credere ipsis fuisse obligatus. Immo si Saluator noster uictus uis solo uerbo non compescuisset, non

sedasset tempestates, caecis uisum, surdis auditum, mutis loquelam, adeoque mortuis etiam uitam non restituisse, Iudaeorum credere ipsi uolentium pertinacia Christo attestante peccatum non fuisset. O nimium credidi Lutherani! Lutherus uester ait, a Deo se missum ut Euangelium praedicaret, ipseque sibi titulum sumit: uos statim sine ulteriori disquisitione illud credidistis, immo Germania Prophetam & Apostolum appellatis. Muncerus similia & multo maiora de se iactauit: nimirum se cum Deo quasi familiariter loqui, cur non ipsi fidem habuisset? Quia, inquit Lutherus, doctrinam suam nullis miraculis corroborauit. Cur non idem Luthero respondistis, quod Episcopus quidam ante mille & ducentos annos Nouatiano cuidam? *Habetne donum linguarum quas non didicit? An futura praedixit qua euentus probarit? An uere mortuos resuscitauit?* Horum enim aliquid habere oportet eum qui Nouum Euangelium praedicat. *Quamprimum nouus aliquis Doctor Nouam doctrinam spargere coeperit, miracula ab eo exigenda esse ipse Lutherus asserit.* Sed quomodo quaeso istum argumenti petiti ex miraculis, Lutherus declinat uideamus. *Illud mihi passim inquit, & miracula a me exiguntur. Quasi uero doctrina mea caecis uisum, & surdis auditum non restituerit.* Ecce tibi miracula & bene cetera miracula! ipse caecus uidit, quando omnes caeci erant ipse solus uidebat. Idem Menno Anabaptista, idem Zuinglius Helueticus, idem Seruetus Polonis, idem, pessimus ille nebulosus Dauid Transyluanus eodem iure persuasit. D. Augustinus, auctoritate cepta per miracula, per spem nutrita, per charitatem aucta, per antiqum confirmata, in Ecclesia Catholica retineri se scribit. Et Lactantius illam ueram esse religionem dicit, qua diabolos terreat. & se ipsis suis exturbet (f). Quod quidem in Catholica Ecclesia fieri uideamus. In hac daemona sunt flagella & mallei, quibus capita ipsorum conuassantur, non uero in nouita illa & heri aut hodie nata Ecclesia. Miracula sigilla sunt, & quasi tropaea contra eorum incredulitatem & obstinationem erecta, qui per summam stultitiam Catholicam Ecclesiam gremio se subduxerunt. Cupis uideri a Catholicis effecta? Lege historiam Nouae in Oriente, & Occidente, dum septentrionalis ab haereticis inuaditur & de-

c Dial. 3. cap. 1. d Coll. xl. lib. 7. cap. 40.
Thyrens de daemona. parte 3. Vlenberg. Vit. Lut. cap. 33.
num. 5. c De fals. ordin. Eccles. f Lib. 4. Instit. c. 21.

& destruitur, plantatæ Ecclesiæ (g). Videbis ibi una cruce infinitam hominum multitudinem obstupefactam atque attonitam, & diabolos fugatos ac profligatos. Videbis ibi sanctissimam Virginem Dei matrem pro Christianorum salute excubantem, & flammam multos hominum millibus aspicientibus exstinguentem, adeoque mortuos etiam resuscitantem. Sed de his non est hic dicendi locus. Iam alias Prophetæ Lutheri dotes ac virtutes excutiamus.

VI. Tam iniquus & acerbus omnium Aristarchus & censor fuit Lutherus, ut ex omnibus S. Ecclesiæ Doctoribus nemo sit, cui non ille dentem mordacem infixit. Quantas, Deum immortalem! quamque atroces iniurias & calumnias os hoc diacoli (sic Irenæus hominem Lutheri plane similem appellat) in sanctissimos simul & doctissimos illos viros euomit? Nescane mirum hoc cuiquā videri debet, quum teste Athanasio, hæreticorum mos sit nec viuis nec mortuis parcere. Idem fecerunt Nestorius, Nouatus, Samofarenus, ut Socrates, Eusebius & Nicephorus testantur (h). Et quemadmodum Aristarchus, Cicerone teste, pro Homeri versibus non habuit, nisi eos qui suis auribus placuissent; sic Lutherus in omnibus SS. Patrum libris ne vnum quidem bonum verbum aut sibi probatam sententiam (quamvis in plerisque tot fere sint sententiæ quot verba) reperire potuit. Nemirum, quærebat enim tantum quæ suis opinionibus patrocinarentur. Omnes ille cæcos & sacrarum literarum ignavos vocat. Eodem fere modo Pelagianus apud S. Augustinum loquuntur. Lutherus (i) Patres ait pennam quidem in manu, sed mentem interim alijs cogitationibus habuisse distractam. Et nisi ante mortem in quibusdam sententiam mutarint, Sanctorum, quod illi tribuitur, nomine non esse dignos. Omnes, inquit, nescisse quid spiritus sit, quid littera, & quantum inter utrumque intersit. Scripta ipsorum dubia esse & tenebrosa. Non curare se mille Augustinos, non mille Cyprianos, non mille Ecclesiasticos. Indignos illos esse qui calcei sui corrigiam soluant in Epistola ad Angliæ Regem profiteri non erubescit. Idem nouam quandam, veteri abolita, Missæ formam comminiscens, Scio, inquit, Papistas ad vnum usque mihi Ecclesiasticam & Patres occlamare: sed in tantare hominum iudicia ego nihil moror. Vbiq; vero in scriptis suis Patres delirasse, aut cacutisse ait. Sic ille generatim de omnibus sensit, sic loquitur; nunc speciatim quo hunc vel illum modo tractet, breuiter videamus (k).

Tertullianum Carolstadij dicit esse similem; id est,

stultum esse & delirum; S. Irenæum Dei blasphematorem; S. Chrysostomum nugacem & seditiosum; eiusque opera consuevana esse, & sine ullo ordine, sine iudicio sine fructu incompolitam varborum struem. S. Hieronymum è SS. Patrum catalogo expungendum esse: ut qui hæreticus fuerit, impius, & nullo iudicio præditus; qui nihil nisi ieiunia & Virginitatem crepet, & in omnibus libris nihil vera religionis doceat ac tradat: immo nisi in extremo agone Deus ipsum respexerit, infernum magis quam cælum meruisse. In Præfatione super Epistolam ad Philippenses terræ hic vel potius, ut cum S. Scriptura loquamur, iræ filius, Commentarios Hieronymi & Origenis cum suis comparatos, meras esse ineptias & nugas, ait. S. Ambrosium ait, nihil nisi de ieiunio & precibus loqui. Lutheri discipulus qui facetias ipsius vel scurriles potius iocos qui comestanti exciderunt, tam operose vnum in librum collegit, quodam loco sic eum loquentem facit: Si quis mihi numeraret ac donaret decem millia aureorum, nollem in eo periculo atque extremo salutis discrimine versari, in quo Hieronymus est constitutus. Quid si quis viginti millia tibi dedisset, Luthere, an conditionem accepisses? Vide quomodo impurum hoc os de summo viro ac fidelissimo Dei seruo loquutum sit: quem Augustinus ex Africa, Osius ex Hispania, Epiphanius ex Cipro, Theophilus ex Alexandria, & alij, tamquam diuinum oraculum in rebus dubijs consuluerunt. Sed & quomodo eiusdem vitæ solitariæ, cilicio, & carnis macerationibus illudit? Ut vero sanctos illos Patres Lutherus tantum non inferno addicit; sic Vigilantium, primum illud Franciæ portentum, in cælo locat. & librorum quos scripserat, interitum deplorat sanctum hominem appellans. Idem de Vigilantio Centuriatorum Magdeburgensium est iudicium, qui eum diuorum catalogo adscribere non verentur. Est hic mos hæreticorum, ut ijs benedicant, qui ab Ecclesia maledicti sunt, & maledicant illis qui ab Ecclesia sunt glorificati. Hæreticum hunc (Vigilantium intelligo) suarum faciunt partium; ideoque ipse Lutherus

g Massæ Hist. Ind. & Acofia l. vii. Vita Francisci Xau. Iosephi Anchieta, Iarisci Historia, Annua Soc. Iesu Indica Athan lib. 1. cap. 29. Epist. ad solit. vii. Agen. h Lib. 7. cap. 13. lib. 6. cap. 36. lib. 5. cont. Iulian. l. Tem. 7. lib. de Miss. prius. fol. 231. k Fol. 7. Luth. Mens. Coll. Vid. Pet. Rebstock. Colloq. pag. 50. Refc. cap. 8. Luth. Tom. 2. fol. 476. 10. Ami. in Coll. Luth. fol. 377. Luth. Tom. 5. ad Galat. cap. 3. Tom. 5. de ser. arb.